

Tsjip

Een, twee, drie en wip, daar was hij, als bij toverslag. Ik kon mijn ogen niet geloven. Aan mijn voeten zag ik waarachtig iets spartelen en op 't zelfde ogenblik zette hij zijn strot open.

[Elsschot, Verzameld Werk, Amsterdam 1957, p. 533]

Zo staan wij dan tegenover elkander. Hij heeft oogjes en een neus als een doodgewoon kind, maar ik weet wel beter. Hij kijkt mij rustig aan, steekt aarzelend zijn handjes uit en komt op mijn arm te zitten. [...]

Wij wandelen de tuin door, hij zonder te huilen, ik zonder spraak. Op Walter's veld wordt hij door onze mussen begroet. Ik blijf staan en zeg 'Tsjip'. En in zijn mondhoecken ontluikt een glimlach.

Ja jongen, voortaan heet jij Tsjip. [...]

Ik ga met hem rond en toon hem al dat moois: de zonnebloemen, de bonen, de erwten en de aalbessen. Zelfs de aardappelen worden niet vergeten. Zijn linker handje ligt in mijn hals en met het andere pakt hij naar het groen, naar de bloemen en naar mijn neus.

Als hij hem eindelijk beet heeft is ons verbond gesloten.

Tsjip en ik zijn gezworen kameraden. Samen zullen wij door diken dun gaan, ik voorop. En ieder krijgt zijn werk. Terwijl ik de doornen kap kan hij de bloemen plukken.

[Elsschot, Verzameld Werk, p.537-538]